

A vezetői befolyás forrása

Amint látjuk egy tágabb dimenziós kézdelem színtere.

Nemcsak a mindennapokban tapasztalt, sokszor emberfeletti kézdelemben kell helyt állnunk, hanem egy természetfeletti kézdelem részesei is vagyunk. Gyakran úgy érezzük, hogy a mindennapok kézdelmei is erőnk felett valók, és még nem is beszélünk arról, hogy mássokat befolyásoljunk a jóra. Lehetséges-e befolyásolni legalább a közvetlen kapcsolatunkban levőket, vagy - egy globális kultúra sodrásában - végleg elvesztjük befolyásunkat? Legtöbbször egy párnyi, jelentéktelen pontnak érezzük magunkat a mai világ formálásában. Igaz ez az egyéni életünkre, de igaz a kis közösségeinkre is.

Elizeus

Története éppen ez történetlenül nagy bűntörést adhat nekünk. Van lehetőségünk befolyásolni a világot, függetlenül attól, hogy emberileg milyen eszközökkel rendelkezünk. Ha Isten elv egy feladatra, akkor biztosítja az eszközöket is. Isten időnként az történet ad lehetetlennek tűnő feladatokat, hogy az Ő neve dicsőítse meg, ne a miénk. Elizeus erre a szolgálatra lett elhívva. Amint a keresztény nagyszerűen látható, hogy Isten képes megváltoztatni a körülöttünk lévőket, és a ránk bízott feladathoz biztosítja az eszközöket. Elizeus szolgálatát nagyszerű csodák kísérik, és a békesség prófétájaként megváltánk előképe lett.

Á

Egy beteljesült élet

Menjünk el most az Isten keresztény

Elizeus életének utolsó napjaihoz. Ahogy ott állunk a beteggyógyásznál, egy megdöbbentő, és talán egy kicsit igazágtalan kópet látnunk. Ez az a megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, amelybe bele is halt, és lement hozzá Jós, az Izrael királya, és arcára borulván sőt az Isten mondta: "Édes atyám, Édes atyám! Izrael székerei és lovagjai!" (2Kir 13:14) III és Őve ragadtatott el, bárr volt az életben egy bukás, amikor elmenekült a Jázabel elől, és meg akart halni. Elizeus azonban 70 év teltével, hűségese szolgálat utján halálra betegséggel esett. Kicsit másként képzelnék el egy ilyen életművet. Ha ránk lenne bízva, mássorsot adnánk Elizeusnak.

Isten Igéje

azonban képes helyre tenni emberi elkövetéseinket. Péter apostol azt mondja: "Mert kézzel a miénk senki sem állhat meg, és senki sem halhat meg: Mert ha a miénk, az Ásna a miénk; ha meghalunk, az Ásna halunk meg. Azért akarjuk, akarunk, akarunk, az Ásna vagyunk" (Róm 14:7-8). A halál tálról fellelmetes, de Krisztus kézzel a miénk tekintetünk rá. Jézus halála elvette annak fellelmetességét. Matthew Henry írja: "És akinek a feje a mennyben van, nem kell félnie a lábait a szárra tenni."

Az idős

prófétáta ott fekszik a halálos ágyán. Joás, Izrael királya, meglátogatja és így kiált fel: "Édes atyám, Édes atyám! Izrael szekerei és lovagjai!" Joás felkiáltása kifejezi, hogy a prófétáta volt a nemzet legnagyobb vándelme, és most távozásával eltűnik egy láthatatlan, nagy lelki vándófal az ország körül. Isten napjaink ma is igaznak kell ennek lennie. Kinyezetünk jásáte és vándelme Isten prófétái napjaink aktív jelenlététől függ. Egy más birodalom kivetői vagyunk. Olyan üzenetet képviselünk, amely befolyásolja az emberek és nemzetek sorsát.

Ahogy Elizeus visszatekint az életre, nyugodt lehet, hogy jól elvégezte a dolgát. Egész életünk felkészülés erre a vándgre. Jár lenne abban a tudatban lenni, amikor odaérünk, hogy mindent megtettünk, amit el kellett végeznünk - nem éltünk hiába. Elizeus élete bemutatja azt az igazságot, amit a Pálidabeszédek kinyvában találunk: "Az igazak ísványe pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes dőlig" (Pálid 4:18). Arra lettünk elhívva, hogy befolyásunk delon távozzunk, nem pedig az alkonyán. Hogyan lehetséges ez olyan élettel, amely fizikai leépülésen és halálra vezet?

Elizeushoz hasonlóan áldást jelenthetünk a halálos ágyunkon is

2Kir

13:15-19-ben egy kálánás koppel találkoztunk - az ájjal-nyállal. Elizeus egy szimbolikus cselekedettel sárgeti, lelkesíti a királyt Isten ellenségeinek megsemmisítésére. Tudja, hol van az igazi ellenség, és hol kell harcolni ellene. Ő maga már nem képes kifizetni az ájt, de ott a keze az ifjú királyán. A kőzárótel által a felhatalmazást továbbtja. Próbálja felkészíteni a megalkuvás fiatal királyt, hogy bátran szálljon szembe az ellenséggel. A szakártelem és a királyi hatalom álmagban nem garancia az ellenség legyőzésére. A győzelem forrása máshol van elrejtve. Nem lehet fizikai erőviszonyok alapján kiszámítani a győzelmet. Bálcs Salamon a kővetkezőt mondja: "Nincs bálcesség, és nincs ártelem, és nincs tanács az ásr ellen. Kősen áll a átközvetnek napjára; de az ásr a megtartás!" (Pálid 21:30-31).

Elizeus ájra a

kezébe veteti a nyilakat. Azt parancsolja neki, hogy lövön a poros faldbe. Elizeus a lelki szemeivel látja a napot, amikor napégleges győzelmet arat. Látja Isten ellenségeinek megsemmisítését. Joás azonban nehezen akarja ájtvenni ezt a látást. Ágy áll ott előttünk, amint főlsegen tartja a nyilakat, mint egy szöggyellős tődzser, aki egy áreg, szenilis ember hárbortjának próbál eleget tenni. A tártónetből kiderül, hogy egyáltalán nem volt lelkes a kálánás gyakorlat közben. Vajon miért nem lelkesedik? Miért nem veszi ájt a tázet, ami még most is ott van a haldoklás prófétáta szemeiben? Ez egy valóságos háború utánsa volt. Elizeus próbálta lejtítani a jövőt. Az egyik ok az lehetett, amiért Joás nem lelkesedett, hogy egy bolondos jítáknak érezte. Tá gyermeteg egy racionálisan gondolkodó, fiatal felnőtt számára. De minden bizonnyal lehetett egy ennél is fontosabb oka a lelkesedés hiányának. Joás egyszerűen nem látott semmiféle kapcsolatot a poros faldbe kilőtt nyilak és a későbbi győzelem között.

Istennek

pontosan ez a baja az imádságainkkal. Legtöbbbször erőtlén az imaletünk. Hacsak nem vagyunk katasztrófában, nem hisszük, hogy a kimondott szavak bűnt is eredményez. Elhinni, hogy az a nehézség, amit az ügyünk mellé borulva elmondunk Istennek, megváltoztatja a világot. Ez a legnagyobb hitbűnünk. Túlrelmetlenül vagyunk kitartani a terveinkben, mert nevelésnek vérezzük, hogy az ott elmondott szavak valójában átformálják a világot. Ezért könnyen feladjuk a hitet a próbatételek útján. Egyes imádságok gyors változást kapnak, de Isten legtöbbször csak lassan és biztosan válaszol. Tudni akarja, hogy tényleg rajta van-e a szavaink teljesen, és valójában a dicsőségére fogunk-e hinni a változásival. Ezért nem szabad könnyen feladnunk. A hitetlenségünk akadályozza meg inkább Isten a változásában. A félszével való kezelem eleve kudarcra van kitéve.

Jézus a

szálföldön találkozott a legnagyobb, a számjára is áthidalhatatlan, kihívással. Márk evangélista feljegyezi Jézus népszerűi látogatását. Ahogy felállt szombat a zsinagógában, a hallgatók kezdték egymást kordézetni: Honnan vette ezt a bölcsességet? Ismerjük a családját, a testvéreit, tudjuk, hogy mit várhatunk Tőle. Megdöbbentő az ísszegzés: "Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak nehéjny beteget gyógyította meg, rájuk vetve kezeit. És csodálkozik vala azoknak hitetlenségén" (Mk 6:5-6). Nem a kislétszám, a régi épület, vagy a kemény padok voltak az akadály. Sokkal inkább a sorokból megszólaló szkeptikus cinizmus volt az akadály.

A kis

elvársok korlátozzák Isten hatalmát. Joás nem gondolja, hogy teljes győzelmet arathat, és győzelem le teljesen a száriakat. Ne mondd, hogy "lehetetlen", ha Isten azt mondta, hogy tedd meg. A gyenge vágy is korlátozza Isten hatalmát. Akart Joás igazán harcolni? Vágyott arra, hogy Szária veszítsen? Egyáltalán nem úgy nézett ki! Jézus azt kordézte a bethesdai betegtől: "Akarsz-e meggyógyulni?" "Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?" - kordézte a vakot a jerikóton. Legtöbbbször azért nincs, mert nem kordézzük. A Szentlélek olyan mértékben telt be, ahogy igazán vágyunk rá.

Ha használnjuk

az erőnk, akkor az nem kezdni fog. Az újabb és újabb tapasztalatok erősötenek, lelkesötenek bennünket. Gedeonnak is azt mondta az Úr: Menj el ezzel a te erőddel! Joás nem lötö ki az egész tőrat, hanem három próbatételek útján abbahagyta. Ez volt a veszteség. Ha Isten adott egy tőrt nyelvésszöt, mindet használnunk kell. Az ima fegyvere nem csak a sekélyes köráseinknél áll a rendelkezésünkre. Sőt nem is arra adatott, hanem, hogy hegyeket mozgassunk vele. Azért, hogy kordézzük Isten, lehetőséget adjunk Istennek, hogy hatalmas dolgokat tehessen letünkben és mások letében, a világ letében. Tanuljunk meg kordéni és kitartani a körésben. Ne adjuk fel három próbatételek útján. Valaki azt mondta: "Az ima nem csupán része a munkának, az ima a munkánk... a tőbbi ennek a tisztogatása." Amikor legkisebb azt mondd: "Már csak imádkozni tudok", gondoldj arra - ez a lehetőségek kezdete, nem pedig a vége!

Elizeushoz hasonlóan ÁjldÁjst hagyhatunk magunk utÁjn, amikor elmegyÁ¼nk

â€žAzutÁjn meghalt Elizeus, Ás eltemettÁk. A moÁjbita portyÁjzÁ³ csapatok pedig az orszÁjgba tÁrték a kÁvetkezõ esztendõben. Ás tÁrtÁnt, hogy egy embert temettek, Ás mikor meglÁttÁk a csapatokat, gyorsan odatettÁk azt az embert az Elizeus sÁ-rjÁjba; de a mint odajutott Ás hozzÁjÁrt az Elizeus tetemeihez, meglevenedett Ás lÁjbaira Ájllott." (2Kir 13:20-21)

Elizeus

ÁletadÁ³ szolgálata nem fejezõdÁtt be a halÁjÁjval. Ahogy egy Áv mÁlva a csontjai mellÁ prÁbÁjltak helyezni valakit, Áletre kelt. KÁ¼lÁnÁs, egyedÁ¼lÁjllÁ³ tÁrtÁnt. CsupÁjn egy szemÁly Ált ezen a fÁldÁjn, akivel ez megtÁrtÁnt. MÁjtÁ evangÁliuma feljegyz, hogy JÁzus Krisztus halÁjkor a sÁ-rok megnyÁltak Ás sok elhunyt szent feltÁjmadt. CsupÁjn Elizeus kivÁjtsÁjga volt, hogy ebben is a MegvÁjtÁ³ elõkÁpe legyen.Á

Meg vagyok

gyõzõdve, hogy ez az eset mÁjst is elmond nekÁ¼nk. ArrÁ³ is beszÁl, hogy Elizeus ÁletadÁ³ szolgálata nem fejezõdÁtt be a halÁjÁjval. Mivel megszentelt Áletet Ált, mÁg halÁjla utÁjn is ÁjldÁjsos befolyÁssal volt az emberekre. Nem a kÁzÁpkori ereklyetisztelet megalapozÁjra van feljegyezve ez az eset, mint ahogy azok az esetek sem, amikor JÁzus, PÁter vagy PÁj ruhÁjÁnak ÁrintÁse gyÁgyulÁjst hozott. Hanem hangosan beszÁl arrÁ³, hogy bÁj a prÁrÁta meghalt, de Akit kÁpviselt, az Ál. Áol az Ásr, Ás Ó az ÁædvÁzÁ-tõ! JoÁs sÁ-rÁjja nem egy valÁ³sÁjgos vesztesÁgnek szÁlt, hanem a saját hitelensÁgÁnek. Isten nyilvánvalÁ³vÁj tette, hogy Elizeus halÁjla utÁjn is van hatalma a kÁrÁ¼lmÁnyek megvÁjltoztatÁjra, a kÁzbelÁpÁsre, a helyreÁjllÁ-tÁjra. Sajnos ezt akkor sem fogadta mindenki hittel Ás lelkesedÁssel.

Isten ma is

Ál! KÁpes arra, hogy az Ájtadott Álet gyÁ¼mÁlcseit messze tovÁjbbnyÁjtsa szolgálj ÁletÁnÁl. Rousseau, Darwin, Nietzsche vagy Marx ÁrÁksÁge is tÁlÁlte a maga korÁjt - Ás megfertõztÁk a vilÁjgot istentagadÁ³ lÁjzadÁjsuk hamis rendszerÁvel. A JelenÁsek kÁnyvÁben azonban JÁzus Krisztus Á-gy tesz bizonyÁjgot magÁjra³: â€žNe fÁlj; Án vagyok az Elsõ Ás Ás az Álõ: pedig halott valÁk, Ás Á-me Álek ÁrÁkkÁjn ÁrÁkkÁ Ámen, Ás nÁjlam vannak a pokolnak Ás a halÁjnak kulcsai" (Jel 1:18). Ahogy Elizeus Á¼zenete Ás szolgálata nem halt meg vele, Ágy ÁttÁrõink szolgálata, Á-rÁjsai ma is ÁjldÁjsos befolyÁjst Ájrasztanak a vilÁjgra. Ágy Isten mai szolgáljnak befolyÁjja, amelyet nem maguktÁ³, hanem JÁzus KrisztustÁ³ kÁzvetÁ-tenek, szintÁn ÁrÁkkÁrvÁnyü eredmÁnyt szerezhet.

VegyÁ¼k

pÁldÁjnak Elizeus ÁletÁt Ás halÁjÁjt! MÁj lett-e a vilÁj azÁrt, mert megszÁ¼lettÁl? MegvÁjltok-e a dolgok kÁrÁ¼lÁjt, mert semmi sem volt fontosabb Isten akaratÁjnÁj? A vilÁj nagy ÁjllamfÁrfiai, filozÁ³fusi rÁg letûntek, de JÁzus Krisztus ma is Ál. Ó az Elsõ Ás az UtolsÁ³. Azt mondja, hogy nÁjla van a hatalom az Álet Ás a halÁj felett. NÁjla van a hatalom az ÁrÁk Álet felett! Ha Álõ

kapcsolatban vagyunk Krisztussal és Szentlelke bennünkkel, akkor akár mi is lehetünk benne, hogy Isten áldásait megkapjuk. Bár lehetünk ennek az üzenetnek, hiteles képviselői, hogy amikor Jézus Krisztus hamarosan megjelenik az ég felhőiben, mi is csatlakozhassunk Elizeushoz és minden szentekhez, birtokba véve csodálatos ajándékainkat Jézustól. Ez a reményünk, ezért vagyunk Krisztus követői.

Á

Á

Dr. Szilvási András